

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۱/۱۱/۱۴

دوديال

گنهکاره لوبه

(لنډه کيسه)

زوروره گرمي ده. د ونو خابونه د تاوده لمر له لاسه بښکته خورند دي. دکلي د خوا د خري غونډۍ له اړخ څخه توده توده ورمه په دي خوا راجلبيري. هلته يوه پېشو د ديوال يخ سيوري ته دلمر له وېري غځېدلي ده. د چنچنو نوي الوتلي بچيان له يوه بناخ څخه بل ته الوخي، چرگانو وزرونه سره ليري او خورند نيولي، د کوم يخ سيوري په لټه کي دي. په هوا کي يو گرد شانته بښکاري چي د کلي پر سر ټوله فضا يي خړه اړولي...

د کلي سپېره کورونه او ختین ديوالونه د لالهاندو ورځو داغونه په زړه زړه لري: يو ديوال نرېدلی، دبل کور څپره لکه د مرغانو توپان وهلي خاله، په بل انگر کي نیم سوخېدلی پوزي، په بل کورکي دخارويو د تلو پري هره خوا پراته دي خو څاروی نشته، د بلي کلا مخي ته د ماتو شويو کتونو بون لکه د مرغیو لپاره د اېنودل شوی لومي په شان جر پروت دی... دکلي- کور کوڅو کي د کلیوالو تگ - راتگ او لري- بري ډير لږ دی، دتيري شيپي د الوتکو غږ اوس هم د ویریدلو کلیوالو په غورو کي دی، يواځي د کوم يوه کور له تيبټ ديوال څخه يوه نيمه بښخه چي سرتري پښو يي توري جامي اغوستي، بښکاره شي، يا يو نيم بوډا چي پرته له پرله پسي توخي بل څه نه تري اوریدل کيږي. بل کورکي يوه بوډی ادي چي له لاسه يي نه کيږي چي له گري څخه لږ اوبه راواخلي او تنده پري ماته کري، شاوخوا سترگي غروي چي خپل کوچنی لمسی وگوري او ورته غږ کري، خو دهغي لمسی لکه چي د تل لپاره ورڅخه مرور شوی وي...

زه خپل ځادر پر سر راسموم چي زما پر مخ نور هم سيوري شي او د ويالي په غاړه غاړه بښکته خواته تاویرم. اوبه په دمه او ورو رواني دي. د ويالي منځ کي د اوبو پر مخ د ويالي د دوو غاړو د ونو بښاخونه اوچته بښکاري. لږ بښکته د څو ماشومانو غږ زور دی. ماشومانو غږ راباندې ډيري بښه لگيږي. دا هغه يواځيني غږونه دي چي په کلي کي يي لاهم د ژوند نښي بللای شم. هغوی د ويالي پر غاړه په خارو کي لوبي کوي. خپله لاره لنډوم او وار په وار ماشومانو ته ورنږدې کيرم. هغوی څو تنه سره ټول دي او د ويالي غاړه يي نيولي؛ پښي ابله، ببر او خيرن سرونه، خلاصي تي او په خيرو او سپيرو خارو لرلي لمني، شلېدلي لستوني، تر بيديو پوري په خټو او خاورو سپيري پښي، پرسېدلي گيډي، نري او ډنگر لاسونه او لينگي، ژير رنگونه او الوتي بښي... د يوه په زړه ډيلار د وروستيو سلگيو داغ، دبل په سترگو کي دمشر ورور په وينو کي د لژند وجود تصوير چي تر اوسه لا همداسي ثبت دی. دبل په غور کي د هغوی د کور د ټولو تورسرو ژړا او انگولاوي چي همداسي به د ژوند ترپايه دده په غورو کي په انگازو پاتي وي. د بل په ذهن کي دهغو کسانو تنه انځور چي د خپلو واسکتونو له پاسه يي گردنی تړلي او توپک يي په اوږو وو...

او په دي کي زما سترگي د هغي کامري په شان چي د يوه دقيق تصوير اخيستو ته فوکس شوی وي، د ماشومانو لوبو ته خير کيږي؛ له هيبت او ويري ځای پرځای ودريرم. دزوبون وهلو په شان هک پک بي خوځيدو!

-هي خدايه! دا څه لوبه ده؟ دا څه گنهکاره لوبه...!؟

ماشومان په لوبو اخته دي. هغوی د ويالي پر غاړه په خپلو کوچنيو لاسونو يوه لپه قدرې خاورې د بوي پولي په شان غونډۍ کري او په دوو سروکي يي ورته پلني کوچنی ټيري ايښي، هر ماشوم دا ډول لس لس، شل شل ځايه دا ډول

د پاڼو شميره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاري ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړيکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له راليږلو مخکي په خبر و لولي

خاورې ټولې کړي او په دوو سرو کې يې ورته کوچنۍ پلنې تيرې درولي. يوه نيم بيا د هريوه څخه کوچنۍ کوچنۍ تيرې چاپير کړي دي، بل ماشوم ورته څو واړه واړه لرگي درولي او وړې رنگه ټوټې يې خورندې کړي دي، ماشومان لگيا دي کوچني قبرونه جوړوي، زما سترگي د ويالي تر غاړې يوه د لوبو هديره گوري ... بل ماشوم لگيا دی يوه اوچته نرۍ لښته يې درولې چې شين بيرغ او سور بيرغ لري. د ده په فکر دا به د ټولې هديرې زيارت وي!

بل يو دوه قبرونه خوا پرخوا جوړوي... ماشومان لگيا دي، زه له خپگان او ويرې ريردم، زره مې ډوپکې وهي... ماشومانو د لويې ونې تر سيوري لاندې د ويالي غاړه په خپلو کوچنيو جندۍ لرونکو لکرو ډکه کړې، د يوه ماشوم معصومو سترگو ته گورم؛ لکه چې ورڅخه پوښتم:

- ولې په خپلو معصومو لاسونو داسې ...؟

فکر کوم چې ځواب راکوي:

- ته خو زموږ دکلی خوا کې د غونډۍ لمنه وگوره کنه!

د بل يوه له سترگو څخه پوښتم:

- ته هم په همدې لوبو لگيا يې؟

زموږ د کلی سپين ريرو همداسې جوړول!

... او ما په خپلو سترگو ليدل چې معصومو کوچنيو لاسونو يوه (کنهکاره لوبه) کوله. د کلي سپيرو، بربنډو، په نس وړيو، گرمۍ وهلو، پښې ابلو ماشومانو يوه کنهکاره لوبه زده کړې وه.

پر ما باندې يو هيبت او ويرې وزرونه غوړولي وو، ځان مې نشو خوځولای، زره مې و چې له ويرې او خپگانه نارې ووهم. زره مې درزا کوله او پر ما باندې يو شوم (سام) خور شوی و.